

Pierij Val. Mare.

ctionisq; motuū instabilitatem. quam quidem interpretationē vt altè nimis re-
petitam, & paucissimorum ingeniiorum intellectui peruitā, Basilius haudquaquam
magnifacere videtur. Ägyptijs tamen argumentū placuisse, indicū est, quod
cœlū rore pluuiū venerabantur, quod humor huiusmodi à probis illis naturis
defluere videretur, quæ propter mentis puritatem dignæ essent quæ decentē
accōmodatamq; Deo creatori laudem redderēt, disciplinamq; illā cœlestē in
inferiora sparsim diffundere proseminateq; viderentur. Minimè igitur mirū est si
mare sacerdotes illi vsqueadū abominabile existimabant, q;cœlestis roris puri-
tatem cōtam ininaret, & amaritudine sua dulcedinem eam omnē peracerbā red-
deret, eiusq; indignationis ergo tantum in maritima omnia odium, vt etiā insulares
vti profanos auerſarentur. Et mox receptum apud scriptores, insulares o-
mnes malos esse, Leros autem p̄essimos: quod in Siculos haudquaquam meritō
nōnulli detorsere, perinde ac in Leriorum locum Chios alij quidā substituerūt,
nulla carminis habita ratione. Nam, vt hoc obiter explicemus, epigrāma est ve-
tustum admodum, quod in vulgus prodiit, vulgatis in exc niplaribus:

τὸδε μημοδεῖς χιονοκόλαχος διάδημα δέ τοι

πάντες πλὴν προκλέας καὶ προκλέας ἡ χιος.

E

Non sum nescius Chios hominū nequissimos olim habitos, quod vt credatur,
satis est Theophrasti iudicium, qui eos ait oratorem quandam senem ad Lacc-
dæmonios destinasse, qui quod eum pudēret senectutis, canitiem succis fucauer-
at, cumq; is publicē dicere incœpisset, surrexit Archidamus in ea tum Repub.
longè princeps, dixitq; Quā obsecro sermonis incolumente habiturus est hic,
qui mendacium non in anima solū, verū etiam in capite circumfert: Strabo
tamen, decimo, carmen hoc Phocylidæ adscribit, Lerosq; nō Chios, ponit, vt
legendū sit, λέριοι χιοκόλαι, & in fine, καὶ προκλέας λέριος: cui lectioni ego magis faueo
quo χιος, pro χιος primam καταγωγήν producit. Quidā eruditissim⁹ alioqui
vir Patroclum pro Procleā reddidit. Carmen itaque in hūc modum vtrōbique
restituendum:

τὸδε φωκυλίδης λέριοι χιοκόλαι χοδοὶ δέ μέν, δέ δὲ τοι

πάντες πλὴν προκλέας καὶ προκλέας λέριος.

Id nos ita Latinum fecimus:

Hoc quoque Phocylida dictum, Leri⁹ mali, at illud

Non ita vti dicas, hic malus, ille minus.

Praui omnes inquam, Proclaim si demperis unum,

Et tamen ipse etiamnum est Procles Leri⁹.

F

In quam quidem poētices amoenitatē quamvis ζεύς πάρεργον, ideo tamen defle-
ctere collibuit, quia dum hæc commentarer venit in mentem mihi epigramma-
tis Cornelij Castalij Feltensis, Iurisconsulti in foro Veneto clarissimi, quod ne-
minem eruditum legisse poeniteat:

Afram et Capito fratres, Neptunia proles,

Quorum iam tota est aurea facta domus:

Ambiguit multum de vobis, peior vter sit:

Nam nemo id dubitat ne sit vterque malus.

Judice me Capito tu longè es pessimus omnium,

Et tamen est frater te quoque deterior.

Quod quidem scamma desumptū est ex epistola Phalaris ad Adimantum, quā
cōmodi tui causa libuit adscribere: ἀκόσιω σὲ μιαρέρειτη πρὸς τὸν μέλφον, διστε-
ρος θυάτισ εἰς τὸ Χείρων, σὲ μὴν ἔκεινον λέγοντος, ἔκεινος ἡ τὸ Κυνθαλιν σὲ, ἐγὼ δὲ οἰομαι, μᾶλ-

209